

Matt 16:21-23. 1:a sönd i fastan 2:a årg 130217

Här är det tvära kast. I verserna alldeles innan så har Petrus själv just bekänt Jesus som Messias, den levande Gudens son. Varpå Jesus säger till honom, "Salig är du, Simon Barjona, och jag säger dig, -du är Petrus, Klippan, och på den klippan skall jag bygga min kyrka, Jag skall ge dig nycklarna till himmelriket."

Och nu, nu liknas han av samme man för satan. Hur kunde det bli så här? Dels tänker jag att det är för att Petrus är just Petrus. En man som aldrig verkade kunna vara tyst med vad han kände och ville. Tala och handla först, och tänk efter sen...

Men också, vem vill lidande, vem vill att den man älskar, litar på och kanske knyter upp sitt liv till, ska lida och dö.

Nej, vem vill överhuvudtaget acceptera lidandet och döden. Är det inte så att vi där ofta ser det meningslösa, det totalt meningslösa?

Visst är det så, Petrus vilja att beskydda Jesus från det han berättar ska hända, är djupt mänsklig. Fast Jesus hade berättat flera gånger om vad som nog kommer att vänta honom, så är det ju så svårt att ta det till sig och acceptera det. När den gode Petrus vill skydda Jesus från det som kommer. Så handlar det också om så att vilja skydda sig själv. De flesta av oss hade nog villat säga detsamma.

Nej, vi vill inte lidande och död. Vi vill inte den tillsynes meningslösa smärtan. Och vi vet att Jesus själv vid flera tillfällen ryggade för den. Men han gjorde sina val. Han valde kärleken före makten. Han valde den lilla människan framför de rättläriga. Han valde frihet före förbudet. Han valde människornas Gud före lagens gud. Och till slut sa man i maktens korridorer det här kan vi inte vara med om längre. Ja till slut sa man bland de tillsynes rätttroga religiösa ledarna, kosta vad det kosta vill, men denne man måste vi ta livet av.

Makten och prästerskapet, dom gjorde sina val. Och Jesus, han gjorde sina. Kanske kände han, att han hade inget annat val, kanske fanns det ingen annan väg att gå. Inte om han skulle vara sann och äkta. Om han skulle vara trogen sin kallelse.

Men Petrus han förstår inte, och vem skulle göra det? Han vill ta den tillsynes enklare vägen, och vem skulle inte vilja göra det? Bort med död, bort med lidande. Kan vi inte bara få vara ihop och ha det bra?

Och förresten, är det inte Guds son vi talar om. Är det inte han som är ett med Gud själv som vi menar.

Guds son på ett kors. Gud själv i ett dödsrike? Tanken slår sina volter. En Gud ska väl vara stark, mäktig och segrande. Men vad är styrka och vad är svaghet?

Ja, hur ska man kunna förstå och begripa? Alltså verkligen kunna förstå och begripa? En Gud som går in i det som vi själva fruktar, skyr och helst av allt världen vill undvika.

Men lidandet finns, även om vi inte vill veta av den. Och döden, den finns, även om vi av hela vårt hjärta önskar det vore annorlunda. Och idag har vi blivit smärtsamt delaktiga i och påminda om det. Om det smärtsamma, om det totalt meningslösa. Och man undrar varför, -varför, varför, varför?

En fråga, som liksom studsar mellan kyrkväggarna utan att liksom få nått fäste. En rop som klingar ut i rymden utan att få nått svar...

Finns det nått? Finns det överhuvudtaget ett svar på det meningslösa?

Är det inte så, att det enda vi kan göra, det enda vi kan göra, det är att hoppas att Gud ändå är. Att Gud ändå, trots allt är. Att han är, både här och nu.

Och sen att våga tro, våga tro att berättelsen om uppståndelsen kan vara sann. För om uppståndelsen skulle vara sann. Då betyder det att det meningslösa, hur meningslöst det än ter sig, ändå inte är det sista som sägs.

Och om Gud ändå skulle vara. Då betyder det. -Vi är inte ensamma i mörkret.

Eller som Tranströmer så vackert uttrycker det.

"Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer – med förtroende – den blinda ledstången som hittar i mörkret."...

Det svarar inte på frågorna om varför. Det ger inte mening åt det som sker. Men tanken, bara tanken att Gud inte skulle vara...

Bara tanken att Jesu rop av övergivenhet på korset skulle vara slutet.

"Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer – med förtroende – den blinda ledstången som hittar i mörkret."

Men, när ljuset har slocknat, då måste vi kanske hitta ledstången igen. För i mörkret är den kanske inte helt självklar. I mörkret är ofta inte Gud alldeles självklar. Kanske måste vi famla efter den, treva efter den. Men vi behöver den, vi behövder den för att kunna ta oss vidare. För att inte snubbla och falla totalt.

Närvaron är nog självklar. Men om mörkret är kompakt, hur ska vi kunna se? Om tankarna är bedövande, hur ska vi kunna höra?

Men gudskelov, är Gud inte bara en gud för dom lyckliga. "Gud du är inte i min värld, trots det är jag alltid i din" sjöng Börge Ring. Nej, det finns en närvaro som inte är beroende av vår förmåga att se och höra (Gud). En närvaro som säger att vad som än sker, vad som än händer. Hur mycket du än släpper taget, så kommer jag aldrig att göra det.

För hur ska vi annars kunna rida ut det?

Hur ska vi annars komma igenom?

Så håll ut och famla, är det det vi kan säga till varandra i mörkret. När närvaron ibland känns så avlägsen. Håll ut och försök att famla dig tillbaka till Gud.

Petrus ville undvika det smärtsamma, vi gör också ofta allt vi kan för att göra det. Prövas säger vi ibland att vi gör. Och idag var ju temat prövningens stund. Och visst är det mycket som prövas när livet inte blir som vi har tänkt oss och hoppats på. Det är mycket som prövas, och somligt brister tyvärr för oss.

Och en del menar, mitt i allt, att det är Gud själv som prövar, som om han skulle se om vi håller måttet. Om vi själva och vår tro liksom håller.

Det låter konstigt i mina öron och stämmer inte med den Gud jag tycker mig ana och håller på att lära känna.

Och skulle vi ha läst episteltexten för i dag, då hade vi fått höra från Jakobsbrevet: "Ingen som blir prövad skall säga att det är Gud som frestar honom. Gud själv kan inte frestas av det onda, och själv frestar han ingen."

Nej Gud prövar ingen. Gud sänder inte, det vi minst av allt vill i vår väg. Det finns det tyvärr andra krafter som gör.